

[Alfred Hansen]

går tinget over til næste punkt på dagsordenen.«

Jeg skal samtidig give den oplysning, at vi naturligvis kan stemme for det dagsordensforslag, der er fremsat af forespørgerne.

Første næstformand (Enggaard):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Også dette dagsordensforslag indgår nu i forhandlingen.

Finansministeren (Svend Jakobsen):

Forespørgerne har været så venlige også at rette forespørgselen til mig. Det har ført til, at jeg ved lidt mere om synspunkterne vedrørende uddannelserne, end jeg vidste, da dagen startede.

Der har oprigtig talt ikke været meget i ordførernes indlæg, som giver mig anledning til bemærkninger, men nogle ganske få vil jeg gerne gøre.

Jeg vil godt først opfordre en række partier til at lade deres medlemmer, som ikke er til stede i salen, læse såvel hr. J. K. Hansens som fru Mimi Jakobsens indlæg her i dag. Jeg synes, at det på ganske god måde fortalte noget om den situation, vi er i, og også understregede, at en lang række af de argumenter, der føres i marken, ikke har hold i virkeligheden. Jeg tænker her på en lang række af de ting, man kalder nedskæringer, men som reelt er udtryk for en begrænsning i stigningstakten. Jeg synes også her, hr. J. K. Hansen var inde på en række synspunkter, der understregede, at alternativet til det, man kalder besparelsen på folkeskolen, ville være en eksplosiv stigning i standarden, i niveauet. Jeg synes nok, at sådanne ting kunne være væsentlige at få ind i drøftelsen og i den ensidige argumentation mod begrænsninger i væksten i den offentlige sektor.

Bare en enkelt bemærkning kan jeg ikke nære mig for at gøre til fru Eva Møller. Fru Eva Møller var meget tilfreds med, at regeringen var begyndt at spare. Jeg må måske gøre opmærksom på, at den begrænsning i væksten i de offentlige udgifter, der er gennemført i de senere år, er gennemført med udgangspunkt i forslag stillet af den siddende regering, og det er lidt trist, hvis det først nu er gået op for fru Eva Møller.

Men det, som jeg også synes jeg bliver nødt til at nævne, er, at fru Eva Møller siger,

at man burde have overvejet grundigere og forhandlet med alle mulige, inden man bare greb ind og sparede. Jeg minder om, at vi her i midten af måneden har fået ændringsforslag til finansloven fra det konservative folkeparti om besparelser på 11 mia kr., hvoraf 8,8 mia kr. står på en budgetreguleringskonto. Der er meget store penge heri, der vedrører undervisningssektoren. Jeg kunne godt have lyst til at stille det spørgsmål til fru Eva Møller, hvordan hun forstiller sig, at dette kunne have været forhandlet igennem. Jeg ved ikke, om det konservative folkeparti har stillet forslagene med udgangspunkt i drøftelser med lederne af institutionerne og medarbejderne på institutionerne. Jeg tror, vi skal passe lidt på i vores diskussion om disse ting, at vi ikke slår os selv på munden.

Så vil jeg godt sige til fru Ebba Strange, som fremførte den påstand, at betalingsbalancen for regeringen var et større problem end arbejdsløsheden, at det er ikke rigtigt. Arbejdsløsheden er et alvorligere problem for regeringen end betalingsbalancen, men vi kan ikke nøjes med at se på arbejdsløsheden som problem i november 1980. Vi er nødt til at anskue tingene over en lidt længere periode, og vi vil selv have lov til at løse vore problemer i Danmark, vi vil selv have lov til at bestemme, hvor begrænsninger i såvel den enkeltes personlige forbrugsmulighed som de offentlige udgifter skal finde sted.

Det forudsætter, at vi får en bedre balance i vort samhandelsforhold med verden omkring os. Derfor er hensynet til arbejdsløshedsproblemet ikke en modsætning til løsningen af de problemer, der knytter sig til betalingsbalancen, tværtimod. En forudsætning for, at vi kan gøre tilstrækkeligt i forhold til ledigheden, er, at vi klarer vor ubalance over for verden omkring os.

Det er også på den baggrund, det ikke er særlig nyttigt at tage et enkelt element ud og vurdere det helt isoleret fra de udgiftsbegrænsninger, der gennemføres. Man er nødt til at se den fastlagte økonomiske politik som en helhed. Det var det, folketinget havde lejlighed til ved regeringens udspil i foråret, og det vil vi fortsat have mulighed for. Vi får mulighed for det i forbindelse med finanslovdebatten inden længe. Derfor skal jeg til sidst sige to ting til hr. Steen Folke.

Hr. Steen Folke siger, at den offentlige sektor skal betale gildet. Det er direkte noget